

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΗΘΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 506ν.—Ἀριθ. 38

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignaull καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τυραννία! φώναξε ἡ Λουίζα. Νὰ τὴ διώξει, ναί, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ νὰ τὴν κρατεῖ φυλακισμένη μετ' ὅταν οὕτως; Τότε γιατί δὲν τὴν κλειδώνουμε σ' ἓνα κελλί, σὰν τοὺς καταδίκους, μετὰ ἀλυσίδα στὸ λαιμό;

— Ἀφίσε τις ὑπερβολές, ἀγαπητή μου, γιατί θὰ τρομάξεις τὸ κορίτσι καὶ θὰ χάσει τὸ θάρρος του. Θὰ μένει μαζί με τὴν κυρία Βερδιέ, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ θὰ φύγει μαζί με τὴν μίς Μύλδρεδ, ποὺ θάρρει αὐτὲς τις μέρες νὰ μὴ φέρει κάτι κεντήματα.

— Ἀχ, ναί, μυλαῖδη, σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφίσετε νὰ φύγω μετὰ τὴν μίς Μύλδρεδ. Ὁ λόρδος δὲ με θέλει ἐδῶ καὶ τὸν φοβοῦμαι πολὺ.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, κόρη μου, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου, γιατί ἔχω δώσει ὑπόσχεση στὴ μητέρα σου νὰ σὲ προσέχω.

Ἡ Νταίξη φίλησε τὸ χέρι τῆς λαίδης καὶ τὴν εὐχαρίστησε μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά. Ὑστερὰ τὰ κορίτσια γύρισαν στὴ δουλειά τους.

— Καὶ τὸ βαφτιστικὸ μας τί θὰ γίνῃ τώρα; εἶπε ἡ Λουίζα. Προχωροῦσε τόσο ὥραϊα!

— Θὰ δουλέψουμε πιδὸ πολὺ, νὰ τὸ τελειώσουμε πρὶν φύγω. Θάχουμε περισσότερο καιρὸ τώρα, ποὺ ἀπαγορεύεται ὁ περίπατος! εἶπε ἡ Νταίξη γελώντας. Κι' ἂν δὲν τελειώσῃ, τὸ πέρνω μαζί μου καὶ τὸ τελειώνω στὸ Λονδίνο.

Ἡ μικρὴ κοντέσσα χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια καὶ τὰ δυὸ κορίτσια δὲν ξαναμιλήσαν πιά γιὰ τὸν κακὸν ἄνθρωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἡ ἐπιστροφή

Οἱ ἀκόλουθες μέρες ἦταν ἡσυχές. Τὰ κορίτσια ἐργάζονταν μαζί μετὰ τὴν κυρία Βερδιέ. Ἡ γκουβερνάντα τὰ εἶχε μάθει ὅλα καὶ θεωροῦσε τὴ μικρὴ Βιολέττα σὰ μιά ἡρωίδα.

Ἡ καταδίωξη τῆς μικρῆς ἀπὸ τὸ λόρ-

διά του ἀμίλητος, προσέχοντας μὴν πέσει σὲ κανένα σφάλμα καὶ τιμωρηθεῖ σκληρὰ. Οὔτε γέλια πιά, οὔτε τραγούδια. Ὡστε ὁ λόρδος τὴν εἶχε ξεχάσει κιόλας τὴ Βιολέττα;

Κάθε ἄλλο! Ἦξερε ὅτι ἡ λαίδη δὲν ἐννοοῦσε νὰ πειράζουσιν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προστάτευσεν, γι' αὐτὸ καμωνόταν πῶς δὲν τὸν ἐνοιαῖζε πιά γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ νοῦς του ὅμως ἦταν πάντα ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὴ στάση τοῦ κοριτσιοῦ, ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἤξερε ἡ ἴδια τὴν ἀληθινὴν καταγωγὴν τῆς. Στὴν ἡλικία τῆς, τὰ κορίτσια δὲ μποροῦν νὰ ὑποκρίνονται τόσο πολὺ, ὥστε ν' ἀπατηθεῖ ὁ λόρδος Στάρλυ, τόσο ἔμπειρος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἰσως ὅμως νὰ τάξεραν ὅλα ἄλλοι ἄνθρωποι, κι' αὐτοὶ νὰ τῷ εἶπαν τὸ κορίτσι ἐπίτηδες στὸ δρόμο τῆς λαίδης.

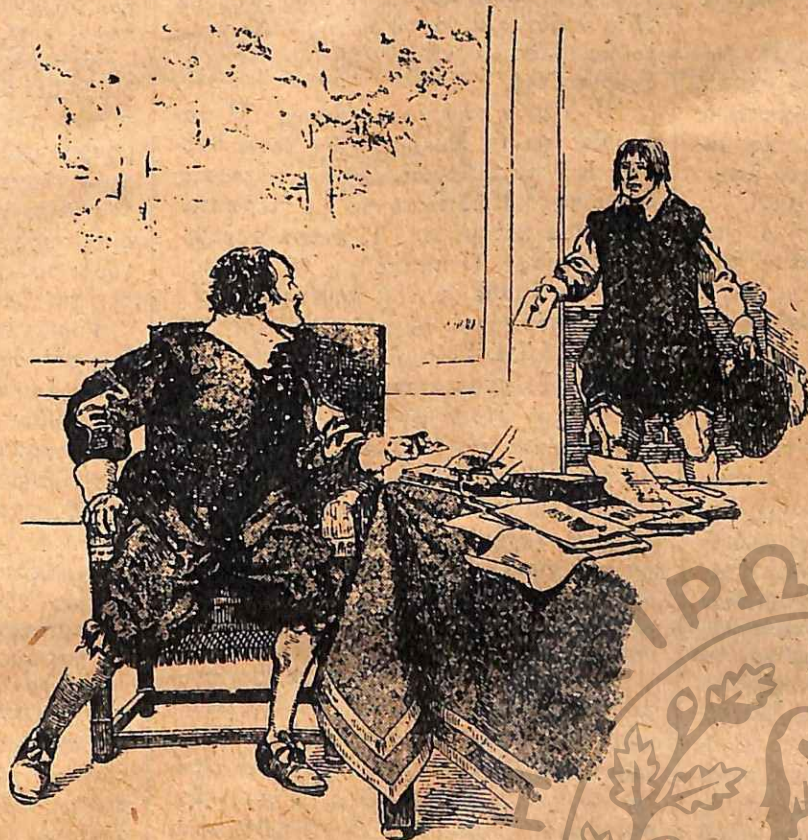
Αὐτὰ ὅλα ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρισθοῦν, κι' ἄλλος δὲν ἦταν κατάλληλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζέκιν.

Ὁ Τζέκιν εἶχε ἐξαιρετικὴ θέσιν στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου. Αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ μετὰ μάτια του τόσα καὶ τόσα καὶ τόξερε πῶς ἦταν ἀπαράιτητος στὸν μέγαν αὐτὸν ἄρχοντα. Μὰ ἤξερε ἀκόμα, ὅτι ὁ κακὸς ἀφέντης

του δὲ θὰ δυσκολευόταν καθόλου νὰ τὸν «ξεπαστρέψῃ», ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ παραμικρὴ κακὴ ὑποψία.

Ἀκουσε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μετὰ προσοχὴν τις ὁδηγίες του.

Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πῶς με κατάλαβες! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ λόρδος. Δὲ μοὺ μένει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι ἡ Νταίξη. Θὰ μάθεις λοιπὸν ὅτι μπορεῖς γι' αὐτὴ. Ἀπὸ ποῦ ἐρχεται, πῶς

«Δεχόταν ὁλοένα τοὺς τεχνιδομοίους του». (Σελ. 309, στ. β').

δο ἔκαμε καὶ τὴ Λουίζα νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμῃ περισσότερο, γιατί τὴ θεωροῦσε σὰν ἓν ἄθωο θῆμα.

Στὸ μεταξύ, ὁ λόρδος ἦταν κλεισμένος στὰ διαμερίσματά του καὶ δεχόταν ὁλοένα τοὺς ταχυδρόμους του. Δὲ φαινόταν πούθενά. Ἀλλὰ μάντευε κανεὶς τὴν παρουσία του ἀπὸ τὸ μυστικὸ φόβο ποὺ κυριαρχοῦσε παντοῦ. Σ' ὅλο τὸν πύργο δὲν ἀκουγόταν μιὰ λέξη. Καθένας ἔκανε τὴ δου-

τῇ λένε, ἂν εἶναι ἀληθινὰ συγγενὴς τῆς μὲς Μύλδρεδ. Κι' ἂν βεβαιωθείς πὼς εἶναι ἡ Νταίτση, θὰ κοιτάξεις νὰ μάθεις ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἀνάστησαν, ξέρουν τὴν καταγωγὴ τῆς.

— Ἐλπίζω γιὰ τὸ καλὸ τους πὼς δὲν τὴν ξέρουν, εἶπε ψυχρὰ ὁ Τζέκιν.

— Θὰ μάθεις ἀκόμα ἂν κι' ἡ ἰδιαξέ- ρει τὴν καταγωγὴ τῆς. Δὲν τὸ πιστεύω, μὰ γίνεται κι' αὐτό. Ἴσως μάλιστα γι' αὐτὸ νᾶχει καὶ τόσο ἀέρα.

— Κι' ἂν τὴν ξέρει, τότε τί θὰ κά- νουμε;

— Τίποτα! εἶπε ἀπότομα ὁ λόρδος. Θάρρεις νὰ μοῦ πεις. Θὰ ἰδοῦμε τότε καὶ θὰ σκεφθοῦμε. Μὰ κοντέσσα δὲ μπο- ρεῖς νὰ τὴ σκοτώσεις στὸ δρόμο σὰ σκυ- λί... Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ τὴν πά- ρουμε νὰ τὴν κλείσουμε πουθενά... Ἀλ- λά πὼς; Τὴν προσέχουν σὰ νὰ ἦταν πολὺτιμη ἡ ὑπαρξὴ τῆς... Τελοςπάν- των, κάνε ὅπως σοῦ εἶπα καὶ βλέπουμε.

Στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδας ἦρθε ἡ μὲς Μύλδρεδ. Μαζί τῆς ἦρθε κι' ὁ Τζέκιν, ποὺ εἶχε νὰ κανονίσει κάτι δουλειὰς στὸ Δουβρό.

Ἡ Νταίτση ἦταν μοναχὴ τῆς στὸ δω- μάτιο τῆς ἐργασίας, ὅταν μπήκε μέσα ἡ μὲς. Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅ- ταν εἶδε τὴν ἀγαπητὴ μορφή τῆς κα- λῆς τῆς δασκάλας. Πήδησε στὸ λαϊμό τῆς, κλαίγοντας καὶ γελώντας μαζί.

Ἡ μὲς ἀπόρησε λιγάκι γι' αὐτὸ γιὰ- τί φανταζόταν ὅτι ἡ μικρὴ, μέσα στὶς ὥραιες ἐντυπώσεις τῆς νέας τῆς ζωῆς, θὰ εἶχε ξεχάσει γρήγορα τὶς παλιές τῆς φιλίες.

— Πῶς, μικρούλα μου; εἶπε. Τόσο χαίρεσαι ποὺ βλέπεις τὴν καϊμένην τὴ μὲς Μύλδρεδ; Ὡστε δὲν εἶσαι εὐτυχι- σμένη ἐδῶ-μέσα;

— Α, ὅχι! εἶπε ζωηρὰ ἡ Νταίτση. Δη- λαδῆ, ἡ मुलाईη κι' ἡ κόρη τῆς μοῦ εἶ- δειξαν πολλὴ καλοσύνη... Ἀλλὰ ἐλά- τε στὴν κάμαρά μου, θὰ σὰς τὰ ὅλα!

— Δὲν πάμε καλύτερα μαζί στὸν κή- πο; Εἶναι θαυμάσιος ὁ καιρὸς καὶ θὰ σ' ὠφελήσει. Τὸ μουτράκι σου, βλέπω, ἔχασε πάλι τὴν κοκκινάδα του. Ἀ, ξέ- ρεις ὅτι αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει ἐμένα...

— Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω, εἶπε σιγα- νὰ ἡ Νταίτση. Μ' ἔχουν φυλακισμένη.

— Φυλακισμένη! ἔκαμε ἡ μὲς κι' ἔ- μεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τ' εἶν' αὐ- τὰ ποὺ ἀκούω;

— Ἐλάτε στὴν κάμαρά μου, εἶπε πάλι σιγανὰ ἡ Νταίτση.

Πῆρε μαζί τῆς τὴν καλὴ γυναῖκα, ποὺ πήγαινε νὰ σκάσει ἀπὸ τὴν περιέρ- γεια, καὶ μόνον ὅταν κλείδωσε καὶ σύρ- τωσε καλὰ τὸ δωμάτιό τῆς, τῆς διηγῆ- θηκε τὴν ἱστορία τῆς.

Ἡ μὲς Μύλδρεδ σταυροκοπήθηκε. Ποῦ νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ τῆς τέτοια πράγμα- τα! Ὁ κύριος τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ νὰ κυ-

νῆγᾶ, ἀκοῦς ἐκεῖ, τὴ Βιολέττα σὰν ἐχ- θρό του!

— Ἐτρεμε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, γιατί ἂν καὶ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτὲ τὸ λόρδο Στάρ- λυ, τὸν θεωροῦσε ὅμως, ἀπ' ὅσα εἶχε ἀ- κούσει νὰ λένε γι' αὐτόν, σὰν ἄνθρωπο κακὸ κι' ἱκανὸν γιὰ κάθε ἐγκλημα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάει ἀπὸ τὴν ὀργή του! Τί δικιο ποὺ εἶχε ἡ κυρὰ-Τζέννη, ὅταν τὸ φοβόταν αὐτὸ τὸ ταξίδι!

— Μὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ἐγὼ πὼς θὰ ἔδινε προσοχὴ σὲ σένα! Πῶς θὰ σὲ κοι- τάζε, θὰ σὲ σταματοῦσε, θὰ σοῦ μιλοῦ- σε καὶ θὰ σὲ μάλωνε! Θεέ μου, ἂν ἦ- μουν στὴ θέση σου, θὰ μοῦ εἶχε παγώ- σει τὸ αἷμα!

— Κι' ἐγὼ φοβήθηκα, μὲς Μύλδρεδ, καὶ τώρα φοβοῦμαι ἀκόμη περισσότερο. Ὡ, σὰς παρακαλῶ, καλὴ μου μὲς Μύλ- δρεδ, πάρτε με μαζί σας γρήγορα, ἀφοῦ μ' ἀφίνει νὰ φύγω. Ἀν ἀλλάξει γνώμη καὶ μὲ κρατήσει ἐδῶ γιὰ πάντα φυλα- κισμένη;

— Ἐννοια σου, κορούλα μου, δὲ θὰ σ' ἀφίσω ἐγὼ μοναχὴ σου. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ γρήγορα τὴ मुलाईη καὶ νὰ τὴ ρωτήσω. Δὲ μπο- ροῦμε, βλέπεις, νὰ φύγουμε χωρὶς τὴν ἐγκρισή τῆς.

Ἡ Νταίτση ἠσύχασε κάπως. Ἡ πα- ρουσία τῆς μὲς Μύλδρεδ τῆς ἔδινε θάρ- ρος. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ τὴν πνίγει στὶς ἐρωτήσεις: Πὼς περνοῦσε ἡ μητέρα τῆς; Τὴν εἶχε πεθυμήσει; Τί ἔκανε ὁ μπάρ- μπα-Θαμᾶς; Ὁ παππούς; Ὁ Τζέκιν;

— Ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχ' ἔρθει μαζί κι' ὁ Τζέκιν, τότε ὅλοι οἱ φῶδοι τῆς ἔφυγαν. Ἦξερε ὅτι ὁ Τζέκιν ἦταν πολὺ δυνατὸς καὶ θὰ τὴν προστάτευε καλὰ.

Γύρισαν στὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας ὅπου βρῆκαν τὴ Λουίτσα καὶ τὴν κυρία Βερδιέ. Ἡ μὲς Μύλδρεδ εἶδε τὸ βαφτι- στικό, ποὺ κόντευε νὰ τελειώσει, κι' ἔ- δωσε τὰ συγχαρητήριά τῆς στὰ κορίτσια γιὰ τὴν ὥραία τους ἐργασία.

Μετά τὸ φαγητό, ἡ λαίδη Στάρλυ φώ- ναξε τὴ μὲς Μύλδρεδ στὸ δικιμέρισμά τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Θάθελα νὰ σὰς ἀφίσω νὰ ξεκουρα- στήτε κάμποσες μέρες καὶ νὰ σὰς δείξω κάτι παλιὰ κεντήματα ποὺ ἔχω γιὰ διόρ- θωμα. Ἀλλὰ ἔδωσα ὑπόσχεση νὰ στεί- λω τὸ γρηγορώτερο αὐτὸ τὸ κοριτσάκι στὸ Λονδίνο καὶ θέλω νὰ τὸ πάτε σεῖς. Μπορεῖτε νὰ φύγετε αὔριο κιόλας;

— Μυलाईη, μποροῦμε νὰ φύγουμε κι' ἀπόψε, εἶπε ἡ μὲς, ποὺ βιαζόταν νὰ φύγει μακριὰ ἀπὸ τὴ φωλιά τοῦ τρομε- ροῦ θηρίου.

— Ὅχι τόσο γρήγορα, ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη. Πρέπει νὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Θὰ σὰς δώσω γιὰ συνοδεία δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπιστους ὑπηρέτες μου, ποὺ θὰ σὰς ἀφίσουν μόνον ὅταν μπῆτε στὸ σπῆτι σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΨΗΛΑ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Πάνω κεῖ στὰ αἰώνια βουνά, πόσες ἀσύγκριτες εἰκόνες ἔχουν νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια ποὺ διψοῦν τὴν ὁμορφιά, καὶ πό- ση γαλήνη ἔχουν νὰ βροῦν οἱ ψυχές.

Ἐκεῖ ψηλὰ εἶναι μικρά, γραφικώ- τατα χωριά μὲ κομψὰ ξύλινα σπιτάκια κι' ἀνθρώπους τόσο καλοῦς. Θὰ σηκω- θῇς τὴν αὐγὴ καὶ θὰ κάνεις τὸν πρωῒνὸ περίπατό σου στὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὀ- δηγεῖ στὰ γειτονικά χωριά.

Τὶ ὥραιος ποὺ εἶναι, ἀλήθεια, ἕνας περίπατος, στοὺς δρόμους τῶν Ἀλπεων τὴν αὐγὴ. Μέσα στὴν ἡρεμία τοῦ λυ- καυγοῦς γίνονται ὅλα τόσο ἐπιδηλητικά, καὶ μέσα στὴ μεγάλη αὐτὴ σιωπῇ, σοῦ φαίνεται πὼς ἀκοῦς τὴ μυστικὴ φωνὴ τῆς φύσης, τὸ γλυκὸ κι' ἀθάνατο τρα- γοῦδι τοῦ σύμπαντος.

Ὁλόγυρά σου ὑψώνονται τὰ ποιητικὰ βουνὰ μὲ τὸ έντονο γκριζό χρῶμα τους, καὶ κάτω ἀπλώνεται ἡ κοιλάδα μὲ σκορ- πισμένα δῶ κι' ἐκεῖ τὰ ξύλινα σπιτά- κια. Στὴ μέση τοῦ χωριοῦ, σ' ἕνα μι- κρό, πυκνόφυτο λόφο, δεσπόζει τὸ καμ- παναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας.

Κάθεσαι στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ποὺ διασχίζει ὅλη τὴν κοιλάδα, κι' ἀκοῦς τὸ σιγανὸ καὶ δίχως νόημα τραγοῦδι, ποὺ μουρμουρίζουν τὰ διαφανῆ νερά. Ἀ- κοῦς νᾶρχεται στ' αὐτιά σου ὁ ψίθυρος τοῦ γειτονικοῦ δάσους, κι' ἀναρωτιέσαι, σκεπτικός, σὰν τί νὰ λείπει τὸ βουβὸ τρα- γοῦδι τοῦ ποταμοῦ κι' ὁ μυστικὸς ψίθυ- ρος τοῦ δάσους...

Γυρίζοντας στὸ χωριό, θὰ συναντή- σης στὸ δρόμο σου μὲς μικρούλα μὲ μι- κρές, ξανθὲς κοτσίδες καὶ μὲ σάκκα στὸν ὦμο, ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο. Θὰ σταματήσει, θὰ σ' ἀτενίσει μὲ τὰ γα- λανὰ, ἀθῶα τῆς μάτια, καὶ θὰ σοῦ εὐ- χηθῇ: καλὴ μέρα. Θὰ τῆς ἀναποδώ- σεις τὸν χαιρετισμὸ καὶ θὰ τὴν ρωτή- σεις πὼς τὴ λένε. Θὰ σοῦ πῇ κοκκινί- ζοντας τὸν ὀνόματά τῆς: Ρόζα-Μαρία. Καὶ θὰπομακρυνθῇ βιαστικά, σὰ νὰ σοῦ μαρ- τύρησε κάποιον μυστικὸ ποὺ δὲν ἔπρεπε.

Τὸ βράδυ, τυλίγονται ὅλα στὸ μαῦρο μαγνᾶδι τῆς νύχτας, καὶ μόνον τὸν βαρὺ καὶ σκοτεινὸ ὄγκο τῶν βουνῶν μαντεύεις τριγύρω σου. Κάθεσαι στὸ παράθυρό σου κι' ἀκοῦς τὸν μακρινὸ ἤχο, ποὺ ἀφίνουν τὰ μεγάλα κουδούνια τῶν ἀγε- λάδων ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὴ βοσκή. Εἶ- ναι ὁ μόνος ἤχος μέσα στὴ νύχτα... Σὲ λίγο θὰ ἰδῇς νὰ προβάλλει ἀπὸ κάποια βουνοκορφὴ τὸ φεγγάρι, καὶ νὰ στέκει ἐκεῖ νὰ σοῦ διηγηθεῖ τὰ ταξίδια του.

Ψηλὰ στὶς Ἀλπεῖς, πάνω κεῖ στὰ αἰώνια βουνά, πόσες ἀσύγκριτες ὁμορ- φιές ἔχουν νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια ποὺ δι- ψοῦν τὴν ὁμορφιά, καὶ πόση γαλήνη ἔ- χουν νὰ βροῦν οἱ κουρασμένες ψυχές.

Gstaad, Σεπτέμβριος 1927

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πὼς εἶναι κιόλας ἐδῶ; ἀπόρησε ὁ φαράς. Τὴν πήρες χωρὶς νὰ ξέρῃς τί θὰ πῇ ὁ πατέρας τῆς γι' αὐτό;

— Καὶ γιατί νὰ μὲ νοιάξῃ γιὰ τὸν πατέρα τῆς; Ἀν δὲν εἶναι στάλῃθαι πεθαμένος, τότε δὲν θὰ θέλει νὰ ξέρει τίποτε γιὰ τὸ παιδί του, καὶ θὰ εὐχαρι- στηθῇ ἂν μάθῃ πὼς τὴν ἀνέλαβε ἕνας ἄλλος.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Ὀλα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ φαράς πέταξε τὸ καλάμι του μακριὰ σὰ νᾶχε ξυπνήσει μὴ καινούρια ζωὴ μέσα του, καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ μὲ γοργὰ βήματα.

— Ποῦ πηγαίνεις, ρώτησε ὁ Λάπων.

— Πάω νὰ ἰδῶ τὴν ψυχοκόρη σου, Ὀλα.

— Ναί, θὰ κάνῃς καλὰ. Ἐλα καὶ δές τὴν, θὰ βρῇς πὼς καλύτερη ψυ- χοκόρη δὲν θὰ μποροῦσα νᾶβρω.

Ὁ Σουηδὸς προχωροῦσε ὀλοένα πιὸ γρήγορα κι' ὁ γέρο- Ὀλα μὲ μὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρακολουθή- σει. Ἀφοῦ περπάτη- σαν κάμποση ὥρα, ὁ Ὀλα εἶπε στὸ σύντρο- φό του:

— Τώρα θυμάμαι πὼς τὸ λένε τὸ κορί- τσι. Τὸ λένε Αἷτσα τοῦ Γιού Ἀσπαρσον.

Ὁ φαράς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο πα- ρὰ νὰ ταχύνῃ ἀκόμη περισσότερο τὰ βήματά του, κι' ὁ γέρο Ὀλα ἦταν τόσο χαρούμενος, ποὺ τοῦ ἐρχόταν νὰ φωνά- ξῃ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Σὲ λίγη ὥρα ξε- πρόβαλαν οἱ σκηνές κι' ὁ γέρο Ὀλα εἶπε πάλι:

— Ἐχει ἔρθει ἐδῶ γιὰ νᾶβρῃ τὸν πατέρα τῆς, κι' ὅχι γιὰ νὰ γίνῃ ψυχο- κόρη μου, ἂν ὅμως δὲν τὸν βρῇ, θὰ τὴν κρατήσω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε τίποτε, μόνον προχωροῦσε μὲ μεγάλη γρηγοράδα.

— Καλὰ τῶχα σκεφθεῖ πὼς θὰ τὸν τρώμαζα λέγοντάς του πὼς θὰ κρατοῦ- σα τὴν κόρη του ἐδῶ στοὺς Λάπωνες, εἶπε ὁ γέρο-Ὀλα μόνος του.

Ὅταν ὁ βαρκάρης ποὺ εἶχε φέρε τὴν Αἷτσα στὶς σκηνές τῶν Λαπώνων, περ- νοῦσε ἀργὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη στὴν ἄλ- λη ὄχθη, εἶχε μέσα στὴ βάρκα του δύο ἀνθρώπους ποὺ κάθονταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον κι' ἦταν πιασμένοι σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια σὰν νὰ μὴν ἤθελαν πιά νὰ χωριστοῦν. Ἦταν ὁ Γιού Ἀσπαρσον κι' ἡ κόρη του Αἷτσα. Κι' οἱ δύο τους ὅμως εἶχαν τώρα έντελως ἀλλοιώτικη ἔκφραση ἀπὸ πρίν. Ὁ Γιού Ἀσπαρσον δὲν φαινόταν πιά ἔτσι κουρασμένος καὶ

γυρτὸς σὰν πρῶτα, καὶ τὰ μάτια του ἔ- λαμπαν ζωηρὰ καὶ ἡ μικρὴ Αἷτσα δὲν κοίταξε πιά γύρω μὲ τὴ σοβαρὴν γερον- τιστικὴν ματιά τῆς. Τώρα εἶχε κάποιον ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ γίνεται ἕνα ἀπλὸ παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΤΙΑ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ταξιδίου.

Σάββατο, 1 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἦταν καθισμέ- νος πάνω στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου καὶ πετοῦσε ψηλὰ στὸν αἰθέρα. Τριαν- ταμία ἀγριόχηνες πετοῦσαν σὲ καλο- σχηματισμένη σειρὰ γοργὰ κατὰ τὸν νοτιά. Τὰ φτερά τους θροοῦσαν, οἱ φτε- ροῦγες τους χτυποῦσαν μὲ τόσο δυνατὸ βούισμα τὸν ἄέρα, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰκούσῃ οὔτε τὰ ἴδια του τὰ λό- για. Μπροστὰ μπροστὰ πήγαινε ἡ Ἀκ- κα, καὶ πίσω τῆς ἐρχόνταν ὁ Γκάκι καὶ ἡ Κάκκι, ὁ Κόλμει καὶ ἡ Νέλγια, ὁ Βί- ζι καὶ ἡ Κούζι, ὁ ἄσπρος Φίλιππος κι' ἡ Ἀβροπούπουλη. Οἱ ἔξι μικρὲς χήνες

οἱ δμῖχλες διεδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, καὶ ὅταν ἐπιτέλους στερεώθηκε κάπως ὁ καιρὸς, ἦρθε ἀμέσως δυνατὴ παγωνιά. Τὰ μανιτάρια καὶ τὰ βατόμουρα μὲ τὰ ὅποια εἶχε τραφεῖ ὁ Νίλς ὅλο τὸ καλο- καίρι, πάγωσαν καὶ χάλασαν. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ καθησυχάζει τὴν πείνα του, νὰ τρώει ὡρὰ ψάρια, κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔ- φερνε πραγματικὴ ἀηδία. Οἱ μέρες γίνονταν ὀλοένα καὶ μικρότερες, καὶ καθ' ὅλες τὶς μεγάλες νύχτες καὶ τὰ ὀ- λοένα καὶ μεγαλύτερα σούρουπα, ὁ Νίλς βαρυσόταν καὶ στενοχωριόταν. Γιατί δὲν μποροῦσε νὰλλάξῃ τὴ φύση του καὶ νὰ κοιμάται, σὰν τὶς χήνες, ἀμέσως μόλις βασιλεῦε ὁ ἥλιος.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἄρχισαν νὰ γί- νονται ὀλοένα μεγαλύτερες καὶ οἱ φτε- ροῦγες τῶν μικρῶν χηνῶν. Ἔτσι κι' ἀπο- φασίστηκε τὸ ταξίδι κατὰ τὸν νοτιά, κι' ὁ Νίλς ἔνωθε τὸν ἑαυτοῦ του τρισευτυχι- σμένο. Γελοῦσε καὶ τραγουδοῦσε τώρα ποὺ πετοῦσε καθισμένος πάνω στὴ ρά- χη τοῦ ἄσπρου χήνου. Δὲν ἦταν μόνο

γιατί ἤθελε τόσο πο- λὺ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Λαπωνία ποὺ ἔκανε τόσο κρύο καὶ σκοτά- δι καὶ ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ φάῃ, ἀλλὰ εἶχε καὶ ἄλλους λόγους γιὰ νὰ ἤθελε τὸ ταξίδι.

Τὶς πρώτες μέρες ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ

ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸ κοπάδι τὸ περασμένο φθινόπωρο, εἶχαν τώρα κά- νει δικὸν τους κοπάδι καὶ ταξίδευαν μο- νάχες τους. Ἀντὶ γι' αὐτὲς ὅμως εἶχαν οἱ ἀγριόχηνες μαζί τους εἰκοσιδύο μι- κρὰ χηνόπουλα, ποὺ εἶχαν γεννηθεῖ καὶ μεγαλώσει τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο στὴ Λα- πωνία. Οἱ ἔντεκα ἀπ' αὐτὲς πετοῦσαν δεξιά κι' οἱ ἄλλες ἔντεκα ἀριστερά, κι' ἔβαζαν ὅλη τους τὴ δύναμη γιὰ νὰ μπο- ροῦσαν νὰ σταθοῦν στὴν ἴδια σειρὰ μὲ τὶς μεγάλες χήνες.

Τὰ δυστυχισμένα μικρά δὲν εἶχαν ποτὲ τους ξανακάνει ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι, καὶ στὴν ἀρχὴ τοὺς ἦταν πολὺ δύσκολο νὰκολουθοῦν τὶς χήνες στὸ γαργό τους πέταγμα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ παραπονιόνταν στὴν Ἀκκα ὅτι κουράστηκαν, ὅτι πεινοῦσαν, ἐκεῖνη ὅ- μως οὔτε λιγότευε τὴν ταχύτητά τῆς οὔτε σταματοῦσε, ἀλλὰ προχωροῦσε μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα κατὰ τὸν νοτιά πρὸς τὰ θερμότερα μέρη.

Ὁ Νίλς συλλογιζόταν ὅτι ἦταν πιά στάλῃθαι καιρὸς νὰ κάνουν τὸ ταξίδι- τους οἱ ἀγριόχηνες, γιατί εἶχε πέσει πο- λὺ χιόνι. Ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε τὸ μάτι του, ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ χιόνια. Μὰ καὶ κεῖ ποὺ βρίσκονταν οἱ χήνες, στάλῃθαι ἦταν πολὺ ἄσχημα τώρα τε- λευταῖα. Οἱ βροχές, οἱ καταιγίδες κι'

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μου, πατέρας. μπήκε προχτές στο γραφείο μου με οίκτρο ύφος απελπισίας και, ρίχνοντας στο τραπέζι μου δυο τρία φυλλάδια, μου είπε:

— Ο γιός μου!... Ίδες τί διαβάζει τώρα ο γιός μου!...

— Τ' είν' αυτά;

— Περιοδικάκια!... Απ' αυτά που βγαίνουν τώρα παντού... Έτυχε ποτέ να διαδόσης κανένα;... Διάβασε, σε παρακαλώ, και πές μου!

— Τά ξέρω, τά ξέρω... Έδιάβασα ένα πέρισι... Μά τί θές να σου πω;

— Νά, αν έκαμα καλά πού τοῦ τὰ πέταξα και τὸν φοδέρισα πὼς θὰ τὸν σπάσω στὸ ξύλο, ἂν ξαναδρῶ στὸ συρτάρι τοῦ τέτοιου σάχλες...

— Κι' ἂν βρῆς... στήν τσέπη του;...

— Οὐφ, ἔχεις ὄρεξη! Μὰ ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι καθόλου! Έδῶ εἶναι ἕνας δημοσίος κίνδυνος. Τὰ περιοδικάκια αὐτὰ κυκλοφοροῦν ἀνεμπόδιστα, καὶ κάθε κουτόπαιδα μπορεί ν' ἀγοράζῃ. Καὶ τί θὰ γίνουν, σὲ παρακαλῶ, τὰ παιδιά μας με τέτοιου εἶδους διαδόματα;... Μὰ κοίταξε γλῶσσα, κοίταξε σύνταξη, ὕφος, πνεῦμα, καλαισθησία, ἠθική!...

— Μὴν εἶσαι υπερβολικός, φίλε μου. Τὰ παιδιά μας δὲν εἶναι ὅσο κοῦτα νομίζεις. Μιά, δυό, τρεῖς φορές... ἀπὸ περιέργεια. Ἐπειτα θὰ ἰδοῦν τίς «σάχλες» πὺ εἶπες καὶ θὰ τίς παραιτήσουν.

— Καὶ πὼς δὲν τίς εἶδε ὁ γιός μου, τόσον καιρὸ πὺ τίς ἀγοράζει καὶ τίς διαβάζει; Νά, μιὰ τόση στίβα τοῦ πέταξα! Καὶ πὺ τὰ βρίσκει! Τὸ βλέπεις αὐτό; Βγαίνει στήν Αἴγυπτο!

— Ο γιός σου θάναι πολὺ κουτός...

— Δὲν τὸ παραδέχομαι! Εἶναι ὅπως ὅλα τὰ παιδιά. Οὔτε μεγαλοφυῖα μὰ οὔτε βλάκας. Δὲν ξέρεῖ ἀκόμα τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, κι' ὅ,τι λάμπει τὸ παίρνει γιὰ χρυσάφι. Θέλω νὰ πῶ: ὅ,τι βλέπει τυπωμένο, ὅταν μάλιστα γράφῃ στὸν τίτλο «περιοδικὸ γιὰ παιδιά», νομίζει πὼς εἶναι καὶ γιὰ διάβασμα. Κάθε παιδί μπορεί νὰ γελαστῇ ἔτσι. Γι' αὐτὸ λέω πὼς ὁ κίνδυνος εἶναι δημοσίος.

Προσπάθησα ἀκόμα νὰ πείσω τὸ φίλο μου πατέρα πὼς ἦταν υπερβολικός, γιατί πραγματικῶς αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα. Ἀμὰ ἔμεινα ὅμως μονάχος καὶ, ἀπὸ περιέργεια, φυλλομέτρησα λίγο τὰ περιοδικάκια πὺ μοῦ εἶχε ἀφήσει «νὰ τὰ διαβάσω καὶ νὰ τοῦ πῶ», εἶδα πὼς δὲν ἔχει καθόλου ἄδικο. Ἡ γλῶσσα, τὸ ὕφος, τὸ πνεῦμα. ἡ καλαισθησία κι' ἡ ἠθική αὐτῶν τῶν ἐντύπων κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἀκίνδυνα γιὰ παιδιά πὺ μορφώνονται τώρα. Κι' ἐπειδὴ τὰ περισσό-

τερα παιδιά δὲν εἶναι οὔτε βλάκες, μὰ οὔτε μεγαλοφυῖες, καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦν εὐκόλα νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, ὁ κίνδυνος νὰ ἐξακολουθήσουν πολλὰ νὰ διαβάζουν τέτοια βλαβερά καὶ ἀκατάλληλα, καὶ νὰ στρεβλωθῇ ἔτσι τὸ γλωσσικὸ καὶ τὸ λογοτεχνικὸ γούστο τῆς νεολαίας. — ἀφῖνω τώρα τὸ ἠθικὸ μέρος, — εἶν' ἕνας κίνδυνος πραγματικός, μεγάλος, δημοσίος.

Ἀνοίγω, στήν τύχη, ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ φυλλαδάκια. Εἶναι τυπωμένο στὸ πιθᾶ-θυλο χαρτί πὺ ὑπάρχει, με στοιχεῖα ψιλά καὶ φθαρμένα, με ξέθλορο μελάνι, με καμμιὰ καλαισθησία στή σύνθεσι τῶν σελίδων, καὶ με κάτι πρόστυχες ζωγραφιές πασαλειμμένες με μπογιές προστυχότερες. Μὰ θάταν ἀληθινὴ βεδήλωση νὰ συγκρίνῃ κανεὶς τίς εἰκόνες πὺ δημοσιεύει ἡ Διάπλασις. — τ' ἀριστουργήματα π. χ. τοῦ «Θαυματοῦ Ταξιδιοῦ» ἢ τὰ πρωτότυπα σκίτσα τοῦ κ. Βώττη, — μ' αὐτὰ τὰ βανασουργηματάκια (γιατ' εἶναι καὶ μικροσκοπικά... ἀπὸ οἰκονομία.) Κι' ὅσο γιὰ τὴν ὕλη, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή: ὡς ὕφος κι' ὡς γλῶσσα. — κατὰ μέρος πάλι ἡ οὐσία, — ἡ Διάπλασις δὲν θὰ τὴν ἐνέκρινε οὔτε γιὰ τὴ Σελίδα της. Διαβάστε μιὰ φράσι ἀπὸ ἕνα διήγημα πὺ τιτοφορεῖται καὶ «ἐκλεκτό»: «Ὁ ἔμπορος ἦταν ἡ ἐκπληξή του πὺ ἀφῆσε νὰ πέσι ἀπ' τὸ χέρι ἕνα δοχεῖο». Σύνταξη μιὰ φορά! Καὶ παρακάτω; «Ἐχω βιβλία γιὰ ὅλους... τρομαχτικὲς ἱστορίες, ἄλλες πάλιν γομάτες ἔρωτα καὶ πάθος». (Αὐτὰ σ' «ἐκλεκτό» διήγημα γιὰ παιδιά!)

Ξεφυλλίζω: «Ἦμανε καλεσμένος σ' ἕνα γάμο σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριό, πὺ ἔπρεπε νὰ περάσω μέσα ἀπὸ ἕνα δάσος στὶς πλαγιὲς ἐνὸς ψηλοῦ βουνοῦ». Αὐτὴ βέβαια εἶναι σύνταξη «κατὰ τὸ νοῦμενον»... Παρακάτω: «Θυμοῦμαι πὺ δὲν ἐτολμοῦσαμε νὰ παραπλανηθοῦμε σ' αὐτὰ τὰ μέρη χωρὶς συντροφιά». Τὸ παιδί θὰ νομίζῃ ὅτι ἡ παραπλάνηση εἶναι κάτι θεληματικὸ καὶ πὼς μπορεί κανεὶς νὰ παραπλανηθῇ με λίγη τόλμη! Παρακάτω: «Γιατὶ πολλὲς φορὲς ἔτυχαν δυστυχήματα ὅχι μόνο σὲ παιδιά πὺ ἔκαναν τὴν κουταμάρα νὰ πᾶνε μοναχὰ τους, ἀλλὰ καὶ σὲ μεγάλους πὺ πήγαιναν» (τί; συντροφειμένοι καὶ ὀπλισμένοι; ὅχι, ἀλλὰ) «γιὰ τίς δουλειὲς τους!» Τὸ παιδί, βλέπετε, δὲν ἔχει οὔτε ἰδέα τί θὰ πῇ στὸ ὕφος «ἀντίθεση». Ἐτσι καὶ παρακάτω: «Δὲν ἀγαποῦσα ποτὲ τὸ κρασί καὶ πρόσεχα πολὺ ὅταν ἤμουν σὲ ξένα σπίτια καὶ σὲ γλέντια, γιατί ἤξερα πόσο γίνεται κανεὶς κατὰχελαστος» (ὅταν δὲν ἀγαπᾷ τὸ κρασί; ὅχι, ἀλλὰ) «ὅταν μεθάει!» Ἐτσι ἡ ἄλλοιως, τὸ παιδί ἤπια καὶ μέθυσε. Κι' ἔκαμε τὴν κουταμάρα νὰ ξεκινήσῃ μοναχὸ, «πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα», γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνον δάσος, «νομίζοντας πὼς μπο-

ροῦσε νὰ... κανονίσῃ τὸν ἑαυτὸ του». Νὰ διευθύνῃ ἤθελε νὰ πῇ τὸ παιδί, νὰ κυβερνήσῃ, κι' εἶπε νὰ κανονίσῃ, ὅπως θάλεγε ἕνας κουτσαβάκης: «Ἄσ' τον κι' ἐγὼ τὸν κανονίζω!...»

Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ χαριτωμένη φράσι ἀπὸ μιὰ «μυθιστορία», — αὐτὴ ὅμως ὅχι «ἐκλεκτὴ» σὰν τὸ διήγημα: «Ὁ φύλακας καὶ τὰ σκυλιὰ τοὺς προφύλαγαν ἀπὸ κάθε δυνάτὸ αἰφνιδιασμό». Ὡστε ἀπὸ «ἀδύνατο» δὲν τοὺς προφύλαγαν; Πολὺ περίεργο!

Θέλετε τώρα καὶ στίχους; Ὅριστε τὸ πρῶτο τετράστιχο τῆς «Φτώχειας»:

Ἐ, σεῖς ἐσεῖς οἱ πλούσιοι
μὲ τὰ πολλὰ λεπτὰ σας
πὺ με εὐχῆς λογαριάζετε
γιὰ τίποτα μπροστά σας!

Ἄ, ἔχει μεγάλο μέλλον... μπόλσε-βίκου ὁ νεαρὸς ποιητής! Ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθετε στιχοιργία, ἰδοὺ καὶ μιὰ ἑμμετρὴ Ἀσκήσι:

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην
καὶ συχνὰ εἰς τὴν Κῶ
ὅπου πλούσιος ἡ νέος
παρευθὺς ἀναχωρῶ
ὅπου πτωχὸς ἡ γέρον
ἐκεῖ πάντα τριγυρνῶ
εἰς τὸν κόσμον νὰ ζητήσῃς
νὰ με εὐχῆς δὲν μπορείς
πλὴν ἂν εἶναι φῶς
σὴν μέση με παρατηρεῖς.

Φαντάζομαι γελία πὺ κάνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Μυρτώ, ὁ Ἐάνθιπος, ὁ Ἐλευθέριος Ρουσάκης, ἡ Πάνθεια Ἀδραδάτου κι' ὅλοι οἱ διάλεχοι μας συνθέτες, πὺ στελνοῦν κάθε φορά στὴ Διάπλασι Ἀσκήσεις με τὴν τέχνη καὶ χάρη στιχοιργημένες. Θὰ πῇτε: ἄλλοι, μικρότεροι, ἀμάθητοι ἀκόμα, δὲν στέλνοῦν καὶ τέτοιες; Φυσικά! Ἡ Διάπλασις ὅμως ἡ τίς ἀπορρίπτει ὀλωσδιόλου, ἢ, ὅταν διορθώνονται, τίς δημοσιεύει διορθωμένες. Κι' αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ διαφορά.

Ἄς ἀντιγράψω καὶ μιὰ δῆθεν «Σκέψι» πὺ εἶναι ἀπλοῦστατα ἕνα κοινότατο παράγγελμα: «Ὅταν σὲ κοροϊδεύουν μὴν ἐξάπτῃσαι, ἀλλὰ... μὴ φαίνεσαι ὅτι πειράζεσαι γι' αὐτό». Τί σὰς λέει στὴ φράσι ἐκεῖνο τὸ ἐναντιωματικὸ «ἀλλὰ»; Βλέπετε σεῖς καμμιὰ... ἐναντίωση; Ἀλλὰ... γύρευε φύλλους στ' ἄχρα!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε τὸ γλέντι: Ἐῆρετε ὅλοι τί λέμε «Παιδικὸν Πνεῦμα»: μιὰ ἀφέλεια, κουταμάρα ἢ ἐξυπνάδα μικροῦ παιδιοῦ. Ὅριστε τώρα καὶ «Παιδικὸν Πνεῦμα» ἀπὸ τὸ ἴδιο περιοδικάκι: «Γιάννη, δὲν καθάρισε σήμερα τὰ ρούχα μου. — Ὁχι, ἀφέντη, τὰ καθάρισα. — Ψέμματα λές! εἶχα πέντε φράγκα στήν τσέπη μου καὶ τὰ βλέπω σωστά».

Φάνει. Ὅταν θὰ ξανάρθῃ ὁ φίλος μου νὰ με ρωτήσῃ, θὰ ξέρω ἀρκετὰ νὰ τοῦ πῶ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Βαρὺ πένθος ἐσκέπασε τὸν οἶκον μας. Ἐχάσαμε ἕνα στενὸ συγγενῇ, ἕνα λαμπρὸ φίλον κι' ἕνα πολῦτιμο συνεργίτη καὶ σύμβουλον...

Τὴν νύκτα τοῦ περασμένου Σαββάτου, ἀπέθανε ξαφνικὰ ὁ Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Ν. Παταδοπούλου. Γλαφυρότατος λογοτέχνης καὶ διαπρεπὸς ταῖς παιδαγωγός, — ἐσπούδασε στὴ Γερμανία, — ὁ Ἀριστοτέλης Κουρτίδης συνεργάσθηκε σὰ καλὸ ἐργα περιδικὰ τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψε πλήθος βιβλία γιὰ παιδιά κι' ἐχρημάτισε ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσεως», ἀπὸ τὴν ἀρχὴ της, ἐπὶ εἴκοσι σχεδὸν χρόνια, γράφοντας σ' αὐτὴν με τὸν ὀνόματόν του καὶ με τὸ ψευδὸν ὄνομα Αἰμίλιος Εἰμαρμένος. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἦταν διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλεῖου Ὁηλέων στὸν Πειραιᾶ.

Βιογραφία καὶ χαράκηρις τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, με τὴν εἰκόνα του, θὰ δημοσιευθῇ σὺ ἐρχόμενῃ.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ καὶ μιὰ τρούλα, ἂν δὲν κάνω λάθος, φώναξε ὁ Γόρδων δείχνοντας τὸ δέντρο. Τὸν καρπὸ τοῦ οἱ Ἰνδοὶ τὸν μεταχειρίζονται πολὺ.

— Ἄς φάμε λοιπὸν καὶ μεῖς ἀφοῦ εἶναι χάρισμα, εἶπε ὁ Σέρβης.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ Γόρδων, ἔκοψε με τὰ δόντια του δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἐκεῖνους. Ἀλλὰ ἦταν τόσο στυφοί, ὥστε τοὺς ἔφτυσε με μορφασμοὺς κωμικοὺς. Οἱ ἄλλοι γελοῦσαν με τὸ πάθημα τοῦ λαϊμαργίου.

— Μὰ δὲν εἶπες πὼς οἱ Ἰνδοὶ τοὺς τρῶνε; εἶπε φτύνοντας ἀκόμα ὁ Σέρβης.

— Δὲν εἶπα πὼς τοὺς τρῶνε, εἶπε ὁ Γόρδων, ἀλλὰ πὼς τοὺς μεταχειρίζονται. Κατασκευάζουν δηλαδὴ μ' αὐτοὺς ἕνα ποτὸ οἶνοπνευματωδές, πὺ κι' ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ καταφύγουμε σ' αὐτὸ ὅταν θὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μπράντυ.

— Ἐτσι πές, καίμενε! φώναξε ὁ Σέρβης πὺ ἀκόμα δὲν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν στυφάδα ἐκεῖνη.

— Ἄς γεμίσουμε λοιπὸν τὸ σάκκο μας, ἐξακολουθῆσε ὁ Γόρδων, νὰ κατασκευάσουμε γιὰ δοκιμὴ στὴ σπηλιά.

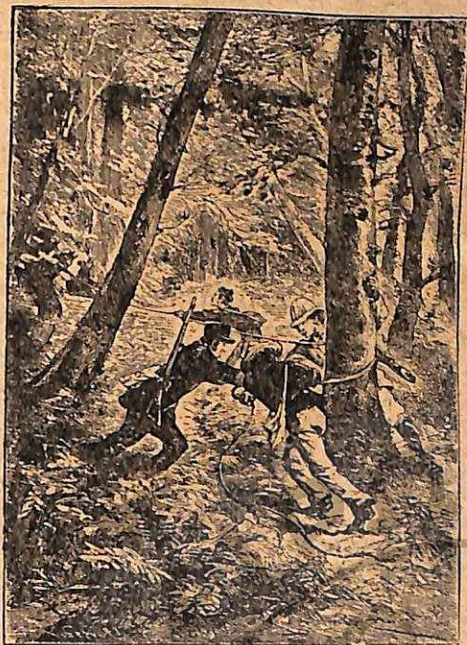
Ἦταν δύσκολο νὰ κόψουν τοὺς καρποὺς τῆς τρούλας, γιατί τ' ἀγκάθια της δὲν ἐχωράτευαν. Ἀλλὰ ὁ Βάξτερ κι' ὁ Οὐδέπ, χτυπώντας τὸ δέντρο, κατάφεραν νὰ ρίξουν κάτω ἀρκετὴ ποσότητα καὶ νὰ γεμίσουν μιὰ καραβάνα.

Πιὸ πέρα βῆσαν ἄλλο φυτὸ, ἀλγάρδης λεγόμενο, πὺ ἀπὸ τοὺς καρποὺς του γίνεται ἐπίσης οἶνοπνευματωδές ποτὸ. Ὁ Σέρβης ὅμως φυλάχθηκε νὰ τοὺς βάλλῃ στὸ στόμα του, ἂν κι' ἔκοψαν ἀρκετοὺς ἀπ' αὐτοὺς μ' εὐκολία. Ἐ, ὅποιος καεὶ στὸ χυλὸ, φυσᾷ καὶ τὴν για-

ούρτη... Γιατὶ ἀκόμα ὁ καίμενος ὁ Σέρβης εἶχε στὸ στόμα του τὴ στυφάδα τῆς τρούλας καὶ κάθε τόσο ἐμόρφαζε κι' ἔφτυνε.

Τ' ἀπόγεμα, ἡ ὄψη τοῦ δάσους ἄλλαξε. Ἐπειδὴ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ φῶς κι' ὁ ἀέρας ἔμπαιναν εὐκολότερα, τ' ἀραιὰ δέντρα ἦταν πολὺ μεγαλύτερα. Στὰ πυκνόφυλλα κλαδιά τους κελαιδοῦσαν μυριάδες πουλιὰ καὶ τὰ πεῦκα ἀφῖναν μιὰ δυνατὴ εὐωδία. Κοντὰ στὰ θεόρατα αὐτὰ πεῦκα, ἦταν καὶ κάτι ἄλλα δέντρα μικρότερα πὺ ὀνομάζονται οὐνίτερ κι' ἡ φλούδα τους μπορεί νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ κανέλλας. Γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴ πολὺ θὰ χαίροταν βέβαια ὁ μαῦρος μάγειρος τῆς ἀποικίας.

Ἀλλὰ τὸ χρησιμώτερο ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα πὺ ἀνακάλυψαν, ἦταν ἕνα δέν-

«Ὁ βρόχος ὑλίσσε τὸν τράχηλον τοῦ ζώου...»

τράκι πὺ με τ' ἀρωματωδὴ του φύλλα γίνεται ζεστὸ ποτὸ, — ἔγχυμα ἢ ἀφέψημα, — ὑγιεινότατο.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Γόρδων, ὅταν θὰ σωθῇ τὸ σάκι μας, ἔχουμε ἔδω τὸν ἀντικαταστάτη. Αὐτὸ εἶναι ἕν' ἀληθινὸ τεῖδεο δένδρο. Ἄς μαζέψουμε τώρα λίγα φύλλα, κι' ἄλλη φορὰ ἐρχόμεστε καὶ μαζεύουμε πολλὰ, νάχουμε γιὰ τὸ χειμῶνα.

Κατὰ τίς τέσσερις, ἀκουσαν θόρυβο ἀπὸ χεῖμαρρο πὺ κατέβαινε ὀρμητικὰ. — Θὰ εἶναι τὸ ποτάμι, πὺ ἀπαντήσαμε στὴν πρώτη ἐκδρομὴ μας, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ἐκεῖ πὺ ἦταν καὶ τὸ γεφυράκι ἐκεῖνο με τίς πέτρες; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Ἀκριβῶς!

— Ἄς σταθοῦμε λοιπὸν ἔδω στὴ δεξιὰ ὁχθῇ. Εἶναι τὸ καλύτερο μέρος γιὰ νὰ περάσουμε τὴν νύχτα. Κι' αὐριο, Θεοῦ θέλοντος, καίμεμαςε στὰ κρεβάτια μας.

Ὡς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δείπνο, ὁ Γόρδων κι' ὁ Βάξτερ εἰσχώρησαν στὸ δάσος, ὁ πρῶτος γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ κι' ἄλλα χρήσιμα φυτὰ, ὁ δεύτερος γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ μηχανήμα του καὶ ν' ἀποστομώσῃ τὸν Δόνιφαν.

Ἀφοῦ ἔκαμαν καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, ὁ Γόρδων ἔκραξε με νεῦμα τὸν Βάξτερ καὶ τοῦ ἔδειξε μερικὰ ζῶα πὺ ἔπαιζαν στὴ χλόη.

— Κατσίκες εἶναι; ρώτησε ὁ Βάξτερ, — Μοιάζουν, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων, μὰ μπορεί νὰ μὴν εἶναι. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ πιᾶσουμε καμμιὰ.

— Ζωντανή;

— Μὰ βέβαια. Τί καλὰ πὺ δὲν εἶναι ἔδω ὁ Δόνιφαν. Αὐτὸς θὰ πυροβολοῦσε, θὰ σκότωνε μιὰ κι' οἱ ἄλλες θὰ ἔφευγαν... Ἄς πλησιάσουμε σιγὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἰδοῦν.

Τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα ζῶα, — ἦταν ἑξῆς ἐπτά, — δὲν ἐπῆραν εἶδησι. Ἐνα μόνο, — ἴσως ἡ μητέρα, — σὰ νὰ προαισθάνθηκε κάποιο κίνδυνον, μυρίζοταν τὸν ἀέρα καὶ φαινόταν ἑτοιμὸ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια.

Ἀξαφνὰ ὁ Βάξτερ, πὺ δὲν ἀπείχε ἀπὸ τὰ ζῶα παρὰ εἴκοσι βήματα, ἐσφενδόνισε τίς πέτρινες σφαῖρες του με τὸ λουρί. Καὶ με τόση δεξιότητα τὸ ἔκαμε, ὥστε τὸ λουρί μπερδεύθηκε στὰ πόδια μιᾶς γίδας, ἐνῶ οἱ ἄλλες ἔφευγαν ἀστραπὴ μέσ' στὸ πυκνὸ δάσος.

Τὰ παιδιά ἔτρεξαν στὴν πιασμένη, πὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ξεμπελῇ τὰ πόδια της. Κοντὰ της στεκόταν καὶ δυὸ κατσικάκια, πὺ ἀφοῦ δὲν ἔφευγε ἡ μητέρα τους, δὲν ἔφευγαν κι' αὐτά.

— Ζήτω! φώναξε ὁ Βάξτερ γεμάτος χαρὰ. Μὰ κατσίκα εἶναι;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Ὑποθέτω πὼς εἶναι μᾶλλον προβατοκαμήλα.

— Καὶ κάνει γάλα;

— Παρίφημο!

— Ζήτω λοιπὸν ἡ προβατοκαμήλα! Ὁ Γόρδων δὲν ἔκανε λάθος. Πραγματικῶς τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἦταν προβατοκαμήλοι, πὺ μοιάζουν πολὺ με κατσίκες, μόνο πὺ τὰ πόδια τους εἶναι πιὸ μακριὰ, τὸ κεφάλι τους πὺ μικρὸ, χωρὶς κέρατα, καὶ τὸ μαλλὶ τους κοντὸ καὶ λεπτὸ σὰ μετάξι.

Φαντάζεσθε τί ὑποδοχὴ ἔκαμαν τὰ παιδιά στὸ Βάξτερ, καὶ στὸν Γόρδων ὅταν γύρισαν στὸν καταυλισμό, ὁ ἕνας σέρνοντας τὴν «γίδα» κι' ὁ ἄλλος κρατώντας τὰ «κατσικάκια». Παιὸς ξέρεῖ μήπως αὐτὰ τὰ τρία ζῶα δὲν θὰ ἦταν ὁ πυρήνας ἐνὸς κοπαδιοῦ χρησιμώτατου στὴν ἀποικία; Κι' αὐτὸς ὁ Δόνιφαν ἀκόμα ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὺς οἱ σφαῖρες τοῦ Βάξτερ ἔκαναν καλύτερη δουλειὰ ἀπὸ τὸ τουφέκι του, ἀφοῦ ἐπῆσαν τὰ ζῶα ζωντανά.

Ἐδεῖπνενσαν φαιδρότατα. (Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1928. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α,
ἐγκύριον εἰς ἀγρία καὶ δσα ἀπὸ Κ, εἰς κο-
ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Εὐθύμος
Ναυτίης, ἄ. (ΑΡ). Σκουνίτσα, ἄ.
(ΤΔ). Σιφομήχος, ἄ. (?). Ρόδης
Οδρανής, ἄ. (ΠΗΜ). Λιλή Ντά-
γκοβερ, κ. (ΙΔ). Λίλιαν Χάρ-
βεϋ, κ. (ΕΔ). *Ενδοξος *Ολυμ-
πιονίκη, διότι Δαφνοστεφῆ *Ο-
λυμπιονίκην ἔχομεν, ἄ. (ΘΝΤΕ).
*Ασημένιο Κῦμα, διότι *Αφρι-
σμένο Κῦμα ἔχομεν, ἄ. (ι;!!). *Α-
θλητὴς *Ελληνόπαις, ἄ. (ΝΟΑ).
Κρητικὸ Λουλούδι, ἄ. (ΕΤΕ). Πέ-
ταλον Κρίνου ἄ. (Φοῦτ Μπώλ).
Ξακουστὸς Βιολίστας, ἄ. (<-!>).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φέλους της: *Ακακίαν (ὁ κ. Φ.
ἔλαβε τὸ χειρόγραφόν σου καὶ θά
σοῦ ἀπαντήσῃ μόλις τὸ διαδίσαι,
ἴσως σ' ὁ ἐρχόμενος) ἢ Δ. δὲν εἶναι
πιά *Τ. εἶναι ἀγρία, καὶ βέβαια ποῦ
αὐτὸ πρέπει κανεὶς νὰ τὸ ξέρῃ *αν
ἀλλήλογραφῇ) *Πεταχτούλαν (ἔ-σι
θὰ ἔγινε, φαίνεται) ὁ κ. Φ. εἶναι
καλά σ' ὁ φύλλο ἐκεῖνος δὲν εἶχε
ἐπιστολή, ἐπειδὴ ἔπραξε νὰ δημο-
σιεύσῃ τὸ διήγημα τοῦ κ. Παν-
γοπούλου γὰρ τὸ ψευδώνυμόν σου
μὴ στενοχωρεῖσαι· πολλὰ διαπλα-
σιακὰ ψευδώνυμα φιγουράρουν σ'
ἐκεῖνα τὰ περιόδικα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
ἀνοήτειας ποὺ γράφουν, ἐγγυονόλοιο
ὅτι δὲν εἶναι διαπλασάπουλα αὐτοὶ
ποῦ ἄγουν ἢ Δ. Α. ἀεκοκοκοθεῖ)
Δ. Α. Κ. (εἰσις πολὺ διεικτιλογη-
μένη ἀφ' οὗ σου συνέδρασαν τόσα δι-
στυχήματα, γὰρ τὰ ἑποῖα ἐγκαρδί-
ως σὲ συλλυποῦμαι· ὅλους αὐτοὺς
τοὺς νεκροὺς ποῦ ἀναφέρεις τοὺς
ἐγγράφους ἦσαν πραγματικῶς σπύ-
γιοι ἀνθ' ὧποι, πολὺ ἴμοι· ὁ δὲ
Τοτὸς Δαμῆρης, ὁ ἀλησμόνητός
μου, ἀσφαλῶς μὲ μέρᾳ θὰ ἐδόξ-
αζε τὴν κατ' ἑλπίδα) *Ἐλένη Μισο-
τσου (χάνει· τὸν κόπο σου, παιδί
μου) οἱ λύσεις δὲν ληρθένονται
ὕπ' ὅψει αἱ δὲν εἶναι γρημινε· σὲ
χαρτί τῶν λύσεων) *Γλυκεῖαν *Χα-
ραυγὴν (ἔσ: εἰλα ὅ, τι ἐξήτησας) ἔ,
ὄχι, δὲν συμφωνῶ πολὺ γὰρ: καὶ
σήμερα ἔχομεν πολλὰ ἔξυπνα παι-
διά ποῦ σ' ἐλγουν ὡραῖα πράγματα
ἀλλὰ ἡ διαφορά ἴσως εἶναι, ὅτι
δὲν φάνηται ὅλα, ὅπως ἐκεῖνα τὰ
χρόνια γιὰ τὸ ὅσοι μὲ ἐγραφε·ν τό-
τε, ἦσαν σχετικῶς λίγοι καὶ εἶχε
τόπο νὰ νικῆρω ὅλες τοὺς τίς ἐξυ-
πνάδες, νὰ ποσπῶ κομμάτια ἀπ' ὁ
λα τοὺς τὰ γράμματα· σήμερα
ὅμως μὲ γράφουν τόσο πολλοὶ,
ὥστε αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον καὶ, —
πιστέψτε με, — πολλὰ ὡραῖα πράγ-
ματα τὰ διδίδωμι ἐγὼ μοιᾷχῃ μου)
*Ἀετὸν τῶν Θαλασσῶν (ἐστεῖλα,
πρᾶκτικά) *Φτέρην (γιὰ τὸ ὄχι;
καὶ σὺ κίποτε θὰ τὸ κτενέρης...) *
*Οριέτταν (φαντάζομαι τὴ χαρά
σου ποῦ ἄρχισες καὶ σὺ νὰ λαβεῖ-
ναι Μ. Μ. ἀπὸ Διπλασάπουλα)
*Ἐθνικὸν Κήρυκα (ὡραῖα τὰ Π.
Πνεύματά σου καὶ ἂν κληρωθῶν,
θὰ δημοσιεύσῃς καὶ ἔρεις, ἔχω
πλήθος ἐγκατεμένων καὶ τὰ δημο-
σιεύω διὰ κλήρου) *Μοιραῖο *Α-
κρογιάλι (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον δια-

δισα τὰ τοῦ χωριοῦ σου) *Δεβέν-
την (χίλιω γὰρ ὄλα) *Ἐλένη Μ.
Οἰκονόμου (εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ
θὰ ἐπεπλάσῃς τὸ Σ. εἶναι κίρι-
ται) *Δάφνην (ἔχω καὶ μὲ Δάφνην,
ποῦ φάνηται ὁ τυπογράφος· ἀεὶ
τὴν ἔκχευ Δάφνην καὶ δὲν τὸ πρό-
σεξ· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γὰρ ὁ
σὺ γράφεις) *Διάναν (ἐστεῖλα ἢ
Τ. Μ. εἶναι) *Βαρώνον Πομμερ-
σὺ (ναί) *Εὐστράτιον Παξινόν
κτλ. κτλ.

**Νίτοαν Βαρούχα, Μαγαμένην
Γαζιαν, Γεώργιον Μπατσάκην,
Σοφίαν Μπακαλούδη, Μικρόν
Ἀθηναῖον** (ἔσ. εἰλκ.).
Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβι μετὰ
τὴν 15 Αὐγούστου θάπληκτῶς στο
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Ὀκτωβρίου.

576. Δεξιόγραφος

*Αρτυμα γὰρ τὸ φαῖ
Κι' ἔνα σύμφωνον συμμάχησαν
Καὶ μὴ χώρα μακρινὴ
Χρυσοφόρα μᾶς σχημάτισαν.
*Αντιγόνῃ

577. Στοιχειόγραφος

Στὸν πῖν μεγάλο Δάσκαλο
Ποῦ εἶδε ἡ ἀνθρωπότης,
Τί ἀγότην πρέπει νάχομε!
Μὰ κάποιος Ἰσακρίωτης
Προδοτικὰ τοῦ ἔκοψε
Κεφάλι καὶ λαμὺ
Καὶ σ' ἔνα πλοῖο τὸν ἔστησε
Καταμεσίς ὀρθῶ.

*Αγνωστῇ

578. Μεταγραμματισμός

Μὲ τὸ θεὸ τῆς θάλασσης,
Θεὸς καὶ ἐγὼ, παρέα,
Δελφίνια βαβαλλίκενα
Καὶ σάλπιξα ὡραῖα.
Μὰ κάποιος τὸ κεφάλι μου
Ἀρώτητα μοῦ ἀλλάξει
Καὶ δίπλα σὲ φιλόσοφο
Γιὰ μαθητὴ μὲ βάξει.
Πορφυρογέννητη

579. Αναγραμματισμός

*Ἐπαῖνε τάχιστα βουνα,
Ζητώντας τὴν ἐλευθερία,
Καὶ τοὺς τυράννους πολεμοῦσε.
Μὰ τὸν ἀπάντησα ξανὰ
Γονατιστὸ στὴν ἐκκλησία
Ποῦ κλαίγοντας μετανοοῦσε.
Γέρδιος Δεσμὸς

580. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* — * — *
* — * — * — *
* — * — *

Κάθε ἀστερίσκος εἶναι μία
συλλαβή. Ὅριζοντίως δὲ καὶ κα-
θέτως ἀναγινώσκονται: 1. Φο-
νῆεν· 2. Τὸ δι' οὗ ὅπου κρε-
μῶμεν· 3. Ποταμὸς τῆς Ἀμερι-
κῆς. 4. Σχολικὸν ἐπιπλόν· 5.
Ἀντονωμία.

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν

581. Μεταμορφώσεις διὰ Φω-
νηντολίπων

[Ἀντὶ τῆς λέξεως, θέτομεν τὰ
σύμφωνά της, καὶ ἀπὸ ἐν φωνην-
τολίπων, διὰ προσθήκης ἢ ἀφαι-
ρέσεως ἐνὸς συμφώνου, κάμνο-
μεν ἄλλο, ὥς ὅπου φθάσωμεν
εἰς τὸ φωνηντολίπων τῆς τε-

λευταίας λέξεως. Παραδείγμα-
τος χάριν:

*Ὁ βλάξ διὰ 5 φωνηντολίπων
μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **ἐξυπνός**.
Λύσεις: βλξ (βλάξ), βξ (βήξ), ξ
(ἔξ), ξν (ξύν), ξνς (ξυνός), ξπνς
(ἐξυπνός).]
Τὸ δάσος διὰ 3 φωνηντολί-
πων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **θά-
λασσα**.

Συμπίδων 1. Παναγιωτόπουλος

582-586. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμμα-
τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀνα-
γραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
**θύμα, φάρος, φλοῖος, Τύρος,
σαπρός.**

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

587. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντι-
θέτων.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ
ποῦ... καπνίζει:
**κακία, πορθμός, ἀρχή, ἦτα,
νέον.**

Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

588. Ἑλλειποσύμφωνον

ε - ουω - ια

*Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος

589. Γρίφος

**Εἰ σὺ ὄνος, ἀρ' εἰς τόσα,
Μάιος, Ἰούνιος, Ἰούλιος θ'
αἶ περ εἶπα, εἶπα, εἶπα.**
Ἀκούριστε Ρολεῖ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

590. Cryptogramme

1 2 3 4 5 6 7 = Parti de l'arbre
2 3 2 7 = Adjectif
3 4 7 = Animal
4 3 5 2 7 = Subst. dure, lrisée.
5 3 1 3 4 7 = Maisonnette
6 3 5 6 7 = Outil
7 1 7 4 7 = Bois precieux
Πριγκίπισσα Λολέττα

591-592. Calembours

1. — Sur quelle note mar-
chons-nous?
2. — Quel arbre aiment les
marins des côtes?

Μιμέζα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 23

334. Κομπόστα (κόμπος, τά.)
— 335. Ἡμέρα (εἶμαι Ρά.) — 336.
Πρόσθεσις-πρόθεσις. — 337. Χάλ-
λη-ἄλλη. — 338. Γραφολόγος-Λο-
γογράφος. — 339. Τὰ λίγα λόγια
ἐξαχρὴ καὶ τὰ καθόλου μέλι.
(Τάφος, Λίμα, Γάλα, Λόγος,
Γίγας, Ἀθῶς, Ζάρι, Χάρις, ΡΗ-
μα, ΚΑΙρός, Τάφος, ΚΑκός, ΘΟ-
λος, ΛΟΥός, ΜΕτρον, ΛΙθος.) —
340-344. Διὰ τοῦ ΣΤ: **στόλος,
σταγὼν, στίγος, ἀστήρ, πιστός.**
— 345. Π-ΦΑΝ-ΣΤΣ-ΡΣΤΣ καὶ
ΟΙΟΥ-ΙΟ-ΟΙ-ΑΙΟ = **Ποιοῦ φί-
λον ὅστις ἀριστός.** (ΠΟσειδών,
ΦΙλία, ΛΟφος, ΝΥξ, ΣΙδών,
ΤΟκλον, ΣΟφία, ΡΙς, ΣΑββας,
ΤΙτος, ΣΟυδάν.) — 346-356. Ἀ-
θηνα, Θεανό, Ἀθηναί, Θεώνη,
Θεαίνα, Ὁθῶν, Ὁθῶνη, Θανή,
Θεῖον, Εὐθύνο, Ἰθύνο. — 357. Ὁ
κακὸν κακοῦ κακίστον, κακὴ
καὶ πονηρὰ γυνή! (Ο, κά, κον,
κά, κου, κά, κίς, τῶν, κά, κίς
ἐπ' ὄνειρα, γῆ, νί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

*Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

*Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 660/

Δ γαπητὸ Ἀφριμένο Κῦμα. *Ἐπὶ ἐπε-
τεῖφ τῶν γενεθλίων σου χίλιες εὐχές.

ΙΑΝΝΑ

/ΚΗ' — 661/

Μαρία Ἀβραμίου, Σαμιοτοπούλα,
χίλιες εὐχές γιὰ τὴ γιορτὴ σας, ἀγα-
πημένες μου.

Γαλάτεια

/ΚΗ' — 662/

Θαλασσίνη, ἔλαβα. Ἀλλήλογραφῶ στεί-
λε πρώτη.

Γαλάτεια

/ΚΗ' — 663/

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ, δάμασε τὴ γλῶσσα σου
ἀν ἀγαπᾷς τὸ κεφάλι σου. Εἰδεμὴ, ἐπα-
νέρχομαι μὲ ἀγρίας διαθέσεις, καὶ σὲ στέλ-
λω μετὰ φανῶν καὶ λαμπρῶν στάς... αἰ-
ωνίους μονάς, ὅπου ὁ κλαυθμὸς καὶ τριγ-
μὸς τῶν ὁδόντων... ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ' — 664/

ΠΟΤΑΙ, ποῦ νῦν οἱ κρότοι, οἱ θόρυβοι
καὶ αἱ πανθηροὶ; Ποῦ νῦν τὰ σὰν ἁλώ-
νια λόγια; Ματαιότης ματαιότητων.

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ' — 665/

Τρελλὴ Πεταλούδισσα, πῶς πῆγε ἡ ἀ-
γορά;

Σκρόπια Ροδοπέταλα

/ΚΗ' — 666/

Ποῖα θᾶναι ἡ ψυχὴ ἐκτείνῃ ποῦ θ' ἀρνηθῇ
στὸ Πόνου Δάκρυ ἔνα της τετραδιά-
κι; Περιμένω ἀπ' ὅλους· Thalie Papa-
zoglou, Ferikuey, Kourtoulouche Djades-
si 29, Constantinople (Turquie).

ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΗ' — 667/

Θὰ μὲ κάμουν εὐτυχισμένη μ' ἔνα τους
τετραδιάκι οἱ Ἰζόδη, Μιμόζα, Γιού-
Γιού, Κουτορνίβι, Γαούχτρα, Μαντιόφ.
*Αγνώστη, Σφίγξ, Ζουλέικα, Δικηγορίνα,
Κυρὰ-Κυραλίνα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο,
καὶ δσοὶ ἄλλοι θέλουν. Δ/σις: Λούλα Τσί-
ρου, Σόλωνος 13 Βόλον, Ξυπνοπούλι

/ΚΗ' — 668/

Τρελλὴ Πεταλούδισσα, γιὰ τὴ γιορτὴ
σου εἰχομαι χρόνια πολλά.

Σκρόπια Ροδοπέταλα

/ΚΗ' — 669/

Σ' εὐχαριστῶ, Σαμιοτοπούλα μου. Ἐ-
πίσης χρόνια πολλά καὶ εὐτυχισμένα γιὰ
τὴ γιορτοῦλά σου. Μελαχροινούλα

/ΚΗ' — 670/

Διεθνοῦς μου ἑλλάσσει καὶ γίνεται Agha
Hamam Liva Sokak Han 8, Apparte-
ment No 10. Pera, Constantinople

*Οριέττα

/ΚΗ' — 671/

Στὴν Ἀντιγόνῃ μου στέλλω ἕνα μπουκε-
τάκι μυρωμένων εὐχῶν καὶ ἀπειρα φιλιά
γιὰ τὴ γιορτοῦλά της.

*Οριέττα

/ΚΗ' — 672/

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑ ΟΔΥΜΠΙΟΝΙΚΗ. Θερμὰ συγ-
χαρητήρια γιὰ τὸν ἐξετάσεων τὴν ἐπι-
τυχία. Καὶ σὺ καινούριον στάδιο εὐχόμεθα
νᾶξῃς συντρόφους τὴν ΠΡΟΟΔΟ καὶ ΕΥ-
ΤΥΧΙΑ.

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΛΗΣ

/ΚΗ' — 673/

Ἡλιστάλαχτι δὲν κάνεις κορίτσι μου.
Ἐνα ντούξιν νὰ συνέλθῃς! Ἢ θὰ σοῦ
κάνῃ καλὸ!

Σταρὸ Χαμόγελο

/ΚΗ' — 674/

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ *ΝΙΚΗΣ* ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ Γεν.
Δ/σις: ΤΑΝΤΑΛΟΣ, Αἰόλου 49 Ἀθή-
νας. — ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ: Πρόεδρος-Γραμ-
ματεὺς: ΤΑΝΤΑΛΟΣ, Τακτὴς-Διαγωνι-
σμοῦ: ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΧΡΥΣΟΜΑΛΗ.

ΖΗΤΟΥΜΕΝΑΙ ΜΕΛΗ

/ΚΗ' — 675/

Εὐδιμῶ νὰ ἀνταλλάξῃ Μ. Μ. μὲ δλους·
ἐς Γράφατε: Ἰωάν. Μπισσινῶν, Ἅγιον
Γεώργιον, Σοκοσιών, Χίον, Περιμένω ἰ-
δίως ἀπὸ τοὺς Κωνσταντινουπόλεως.

Ρόδης-Οδρανής

/ΚΗ' — 676/

Τὸ πρώτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.